

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
วันที่ ๒ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

“นิสัยเสียจนลืมหืมตา”

งานพัฒนาชุมชนจังหวัด โรงงานอยู่ที่ไหน (ท่านผู้ว่าฯอุดรฯ :อยู่แถวนาข้าวครับ)
เห็นไหมล่ะ เราทำได้ทุกแห่ง โรงงานของเราก็มี อย่างนี้อุดหนุนกัน ให้ดูเอานะ เมือง
ไทยเราทำได้ แถวนี๊ ๆ ทำได้ ที่ไหนทำได้ ผ้าเช็ดหน้าหรือว่าอย่างนี้ เรามีอยู่ทั่วไป
อุดหนุนกัน ไปมองตั้งแต่กับไอ้หิ้งนั่นแหละ พวกนี้พวกลืมหืมตา ไม่รักชาติของตัวรักพัสดุ
สิ่งของเป็นเครื่องอุดหนุนชาติไทยของตัวเองแล้วจะไปรักอะไร จะไปอุดหนุนอะไร มีความ
หมายอะไร พิจารณาให้ดีนะ อย่าอยู่เฉย ๆ อย่างที่เห็นมานี้ แหม เราสลดสังเวชนะ
ต้องคิดบ้างซิ เราเกิดมานี้ไม่ใช่เกิดเราคนเดียว เกิดมาจากพ่อจากแม่ มีพ่อแม่แม่มีพี่มี
น้องมันเกี่ยวโยงกันยังไงความรับผิดชอบ การดูแลกัน เพียงครอบครัวนี้มันก็เป็นวง
หนึ่งแล้ว ไปในหมู่บ้านก็แจ่มกันไป ๆ จนกระทั่งถึงทั่วประเทศ มันก็ขยายออกไปใน
ความรับผิดชอบ ความที่จะหนุนชาติของตัวเองออกถึงชาติ อยู่ในบ้านก็หนุนในบ้าน
ครอบครัวเหี้ยมเรื้อน หนุนพ่อหนุนแม่ หนุนพี่หนุนน้องญาติวงศ์ จากนั้นก็หนุนบ้าน
ตำบล อำเภอ จังหวัด หนุนไป ๆ

อย่างผู้ว่าฯจะเป็นจะตายอยู่ที่นี่เห็นไหม รอบเมืองอุดรฯ เรา ที่จะกันน้ำไม่ให้ท่วม
เมืองอุดรฯ ไม่งั้นเมืองอุดรฯจะตายหมด เห็นไหมล่ะ ก็ต้องกัน ไม่ช่วยกันไม่ได้ นี่ก็
เหมือนกัน อะไรออกมา ไม่ได้คิดนะคนไทยเราเสียนิสัย อันนี้เราพูดจริง ๆ เอาหลัก
ธรรมไปจับปุ๊บมันรู้ทันทีนะ ไม่ได้หาเรื่องหาราวใส่คนนั้นคนนี้ เอาธรรมคือความถูกต้อง
ต้องแม่นยำแล้วจับดู บวกลบคูณหาร หนึ่งกับหนึ่งบวกกันจะเป็นอะไร ถ้าไม่เป็นสอง
จะเป็นอะไร มันบอกรับในตัว นี่ละธรรมท่านดูว่าหนึ่งกับหนึ่งเป็นสอง สองกับสองเป็น
สี่ ธรรมดูด้วยการบวกลบคูณหารอย่างนั้นนะ ท่านไม่ได้ดูเห็นแก่เขาแก่เรา เห็นแก่ตัว
ไม่ใช่ธรรม มันเข้าตัวคนเราก็เห็นแก่ตัวเท่านั้นเอง

อย่างท่านผู้ว่าฯเอามาที่นี่ ทอที่ไหนก็อุดหนุนกันซิ เป็นชาติของเรา เมืองของเรา
อุดหนุนกัน ได้มาใช้ภายในเมืองไทยของเรา สิ่งที่ได้มาก็ไม่รั่วไหล เข้าอยู่ในเมืองไทย
ๆ หล่อเลี้ยงเมืองไทยเรา มันติดกันกับไม่มองหน้ามองหลัง อะไรมาคว้ามับ ๆ อันนี้
เสียนิสัย เมืองไทยเราเสียตรงนี้นะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ทุกคน เราเป็นลูกชาว
พุทธ เอาธรรมของพระพุทธเจ้ามาสอนนะเรา ไม่ได้เอนไม่ได้เอียง เรารู้สึกว่ารลืมหืมตาอยู่

มากในการเกี่ยวข้องกับ การซื้อขาย การเทียวนั้นเทียวนี่ ลืมตัวนะ เมืองไทยเราก็ไป เทียวชิว ออกตั้งแต่บ้านของเรา เอ้า ไป หมดที่ไหนเต็มน้ำมัน มันจำเป็นได้น้ำมันมาจาก เขา เราไม่มีน้ำมัน ถ้าจะโดดลงไปในลำคลองมันก็ใช้เป็นน้ำมันไม่ได้ จำเป็นต้องยอม ปล่อยให้เขา เรารู้ อย่างนั้นซิ

เราเที่ยวในเมืองไทย จะไม่สิ้นเปลืองมาก โดดออกไปเมืองนอกเมืองนาข้าม ทะเลทะเลไป เงินหมดไปสักก็บาทก็สตางค์ ไปเที่ยวดูนั่นดูนี่ เพลิน ส่วนเงินที่จะทำ ชาติให้จับหายมันไม่ได้ดู คนนั้นก็ไปคนนี้ก็ไป แล้วกวาดเงินออกไปพร้อม ๆ กลับมา กระเป๋าแฟบ ๆ มันดีไหม พิจารณาซิ นี่จะต้องพิจารณาบ้างซิ คนไทยเรา การชอบท่องเที่ยวที่นั่นที่นี้ เทียวไม่อัดไม่อั้นนะแล้วไม่ได้คำนึงว่าเสียไปเท่าไร ความเสียไปนี้เกี่ยว โยงกันมากน้อยเพียงไร เช่นอย่างคนเมืองไทย คนไหนก็ชอบแต่เที่ยว ๆ ก็ต่างคนต่าง ชอบโกยเงินออกไปข้างนอกละซิ เมืองไทยก็แห้งแตก ๆ มันเป็นอย่างใจดีไหม ต้อง พิจารณาบ้างซิ อยู่ไป ๆ วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้คิดไม่ได้อ่านไม่ได้นะเรา ต้องให้คิดทุกคน

อย่างที่ว่าสินค้าสินขายในเมืองไทยเรามีน้อยเมื่อไหร่ ประเทศไทยของเราเวลานี้ โรงงานไม่น้อยนะ แต่คนไทยมันลืมตัวอยากโดดไปหาตั้งแต่โรงงานของเขา เมืองนอก เมืองนา โรงงานของเมืองไทยเราที่ควรอย่างยิ่งซึ่งเราจะต้องอุดหนุนกันน้ำมันไม่เหลือบ มองนะ มีน้อยมาก มันเป็นบ้าไปข้างนอก เสียตรงนี้ พวกกันจำเอานะ เดียวนี้เมืองไทย เรามีน้อยเมื่อไหร่โรงงาน หนุนกันซิ ถ้าอยากให้เป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเอง อย่าตื่นข่าว อย่าเป็นบ้าเอาของเมืองนอกมาอวดเมืองไทยกัน อยู่ มันน่าทุเรศนะ อันนี้เอามาจาก เมืองนั้นเอามาจากเมืองนี้ แล้วเมืองเจ้าของก็มีของอันนี้ มันขายชี้หน้าขนาดไหน ขาย ตัวเอง เอาของเมืองนอกมาอวดเมืองไทยเรา

นี่ซิมันเสีย ให้พากันจำไว้นะ ให้พากันฝึกนิสัยให้ฝึกบ้างนะ เสียนิสัยเมืองไทย เรา เสียตรงนี้ ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม เทียวนั่นเทียวนี้ชอบเที่ยวชอบเตร็ดชอบเตร่ ชอบ หาซื้อแต่สิ่งของเมืองนอกเมืองนา ทั้ง ๆ ที่เมืองไทยเราก็มีเต็มอยู่ ถ้ามันเป็นความจำเป็นทั้งเขาทั้งเรามันก็รู้กันเอง เขาควรจะมาซื้อเรา เราก็ขาย เราควรจะไปซื้อเขา เขาก็ ขายให้เหมือนกัน เป็นความจำเป็นมีเหตุมีผล อย่างนี้เหมาะสมกับคนรักชาติบ้านเมือง นะ นี่เอะอะ ๆ เป็นนิสัยฝังใจว่าของเมืองไทยไม่ดี สู้ของเมืองนอกไม่ได้ ๆ แล้วคนเรา ทั้งประเทศมันก็เลยไปหมดละซิ คนทั้งประเทศก็สู้คนประเทศนอกไม่ได้ เห็นไหมละ แม้ที่สุดหมากก็เลย หมากก็หมาเมืองไทยสู้หมาเมืองนอกไม่ได้ เปิดไก่อะไรสู้ไม่ได้ แม้แต่ หมัดอยู่บนหลังก็สู้หมัดเมืองนอกไม่ได้ ไปหาหมัดเมืองนอกมาฟาดหลัง มันเกายังกว่า หมากชี้เรื้อนถ้าเก่งนักนะ เข้าใจหรือ มันเป็นอย่างใจวะ นิสัยนี้เสียนะ ให้พากันจำทุกคน

การพูดนี้เราเป็นชาวพุทธ นัธรรมซึ่งเป็นสมบัติอันล้ำค่าของชาวพุทธมาสอนชาวพุทธเรา ควรจะเอาไปพิจารณา อย่าเห็นของเหลว ๆ ร้าย ๆ ซึ่งเป็นพื้นเป็นไฟมาเผาไหม้สมบัติเงินทองและนิสัยของเราให้เสียไป ว่าอันนี้ดีกว่าที่เราจะประหยัดมัยยัสต์สมบัติของชาติไทยเรา ต้องให้พากันพิจารณา นะ ก็ธรรมท่านเจ้าท่านดูหมดแต่ธรรมไม่เหมือนโลก ดูก็ดูด้วยความเมตตาสงสาร เมื่อถึงกาลเวลาจะดูจะดำหรือจะเผดียงบ้าง ดูดำว่ากล่าวเขี่ยนตีบ้างในฐานะของธรรมท่านก็ทำอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นมันก็ไม่รู้เรื่องจริง ๆ เสียนะ ลืมตัวตลอดไป ๆ อะไรอะอะไรก็ออกเมืองนอก ๆ เงินขนออกไป ๆ นิสัยเสีย ไป ๆ

ลูกเต้าหลานเหลนเกิดขึ้นมาเห็นพ่อแม่พาไปเมืองนอก คนนี้ก็อยากไปคนนั้นก็อยากไป ลูกพ่อแม่ที่ไม่มีฐานะไปเมืองนอกกับเขาก็อดอันรบกวนพ่อแม่เป็นบำไปหมด เทียวที่เมืองไทยเรา ไป มันก็ตารางเมตร ก็ตารางไมล์ ก็ตารางกิโลเมตร ไปเที่ยวลองดูซิเป็นยังไง หิวโหยก็โดดลงไปซื้อสิ่งของอะไรตามข้างถนนหนทาง ก็เป็นของคนไทยเรา ๆ ซื้อกันอุดหนุนกันไปซิ มันก็ดีไป ๆ เงินเสียไปเล็กน้อยไม่ได้เสียไปไหน เสียในเมืองไทย อุดหนุนกัน ผู้ที่ทำการค้าการขายเมื่อมีผู้มาอุดหนุนมันก็มีกำไรคนเราจะอยากผลิตขึ้นมา ๆ นี่ทำอะไรขึ้นมาทำไมไม่มีใครเหลียวมอง มองตั้งแต่รุ่น เป็นบ้ำอยู่เมืองนอกเมืองนา พวกบ้ำ นิสัยบ้านะตัวนี้ ให้แก่นะบ้ำตัวนี้ ไม่อย่างนั้นมันเอาเมืองไทยให้เสียหายและล่มจมไปได้ ความเห็นแก่ของภายนอกดีกว่าของภายในโดยไม่มีเหตุผลเลยนี้ใช้ไม่ได้นะ ต้องมีเหตุผลมีผลชี่ นี้เสียตรงนี้นะ

ต้นเหตุที่จะเป็นมาอย่างนี้ก็คือว่า เมืองไทยเราเป็นเมืองสมบูรณ์พูนผลมาแต่ไหนแต่ไร ไม่ค่อยอดอยากขาดแคลน อยู่กันด้วยความสะดวกสบายเรื่อย ๆ มา ก็อยู่ตามอรัญญิก ที่นี้เวลาเหตุการณ์บ้านเมืองมันรัดเข้ามา ๆ เราแก้ไขไม่ทัน ปรับปรุงแก้ไขตัวเองไม่ทัน สุดท้ายเป็นคนล้าหลังเขา เขามีความอดอยากขาดแคลนเข้ามาในเมืองไทย เขาวิ่งเดินชวนขายแข่งหน้าเมืองไทยไป ๆ เมืองไทยเอาแต่นิสัยเก่ามาใช้ก็อดอาดเนือย นาย ไอ้สิ่งที่มันเร็วก็คือเป็นบ้ำซื้อของเมืองนอก แล้วเที่ยวเมืองนอกนี้เก่งมากเมืองไทยเรา มันไม่ได้อาดอาดนะอันนี้ ถ้าอันไหนที่จะทำให้บ้านเมืองฉิบหายไม่ได้อาดอาดนะ ให้ระวังตัวนี้ให้ดี มันเป็นอย่างนี้กันนะ

ท่านผู้ว่าฯอุดรฯ : รายงานหลวงตาครับ เมื่อวานนี้รองนายกรัฐมนตรี ท่านปองพล อติเรกสาร มาตรวจงานน้ำท่วมครับ เมื่อวานนี้ก็ได้รายงานไว้ ตอนที่ไปขอเงินมา ๖๐๐ กว่าล้าน ส่วนหนึ่งของกรมชลฯ ๒๐๐ กว่าล้านเองของเขาเอง แต่ ค.ร.ม.ให้มา ๔๐๐ กว่าล้าน มีเงินเหลืออีกทั้งหมดอีก ๗๖ ล้าน เมื่อวานได้ขอท่านรองนายกฯมาใช้ในกิจการเพิ่มเติมอีก ท่านก็เห็นชอบด้วย ได้อีก ๗๖ ล้านครับ วันนี้จะ

ขออนุญาตหลวงตาไปเปิดงานมรดกโลกบ้านเชียงครับ ตอนนี้กำลังก่อสร้างอีกสามอาคารครับใช้เงินไป ๖๖ ล้าน ปีหน้าถึงจะเสร็จ ถ้าปีหน้าบ้านเชียงมีสามอาคารใหม่นี้ก็จะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่รับแขกต่างประเทศ แขกบ้านแขกเมืองได้ครับ ที่บ้านเชียงครับ ตอนนี้อยู่ระหว่างการก่อสร้าง วันนี้มีงานมรดกโลกเขาให้ไปเป็นประธานพิธีเปิดตอนเช้า ตอนเย็นจะมีรัฐมนตรีสำนักนายกฯ พลเอกธรรมรัฐจะมาเปิดงานภาคเย็นอีกที่บ้านเชียงครับ ส่วนเมื่อวานอ่างเก็บน้ำบ้านจั่นที่อยู่ข้าง ๆ วัด เสรีจรรย์เปอร์เซ็นต์แล้วครับ ขออนุญาตหลวงตากลับ

หลวงตา : เออไป หลวงตาไปนั่นไปนี่ดูเรื่อย ดูแทบทุกวัน

ที่มันกระเทือนเงินไทยเราและนิสัยคนไทยเรามากคือการเที่ยวเมืองนอก โดยหาเหตุหาผลไม่ได้ เที่ยวด้วยความเพลิดเพลินรื่นเริงนี้เสียทั้งนิสัยเสียทั้งเงินทอง ให้พากันระมัดระวัง ไม่จำเป็นไม่ควรเที่ยวก็อย่าไปเที่ยว มันเป็นนิสัยไม่ดี ลูกเต่าหลานเหลนมันยึดได้ง่ายที่สุดนะอย่างนี้แล้วก็จะเสียกันทั้งบ้านทั้งเมือง เสียไปแบบโรคเรื้อรังไปเลยติดกันไปเรื่อย ๆ ไม่ดี เราเป็นลูกชาวพุทธควรจะมีหลักของพุทธศาสนาเป็นหลักใจและความประพฤติของประเทศไทยเราบ้าง ให้โลกเขาได้เห็น อันนี้เราเมืองพุทธก็จริงแต่เวลาปฏิบัติตัวแล้ว เขาที่เป็นศาสนาอื่นศาสนาใดก็ตาม ส่วนกฎหมายบ้านเมืองเขาก็มีกฎหมายระเบียบเขาถือจริงถือจัง ในแง่ใดที่เป็นประโยชน์มากน้อยก็เป็นประโยชน์สำหรับบ้านเขา แล้วงามตาสำหรับเราดูเขา

เขามาดูเราก็ให้งามตาบ้างสิ เรายังเป็นมารยาทของชาวพุทธ การประพฤติปฏิบัติตัวของชาวพุทธด้วยแล้ว ยิ่งละเอียดลออมากยิ่งขึ้นกว่าศาสนาใด ๆ นะ แต่นี่มันไม่มีใครจะสนใจ มันก็เลยเป็นกระดาดพิเศษอยู่อย่างนั้น หนังสือธรรมก็เป็นกระดาดพิเศษคนก็เลยไปเสีย ๆ กระดาดก็เป็นกระดาดพิเศษอยู่ตามตู้ตามหีบ เรียงจดจำมาไม่ได้เอาความจดจำมาเป็นแบบแปลนแผนผัง เพื่อก้าวเดินตามแบบแปลนแผนผัง ที่จะให้รับผลประโยชน์แก่ตนและส่วนรวมบ้างเลย ใช้ไม่ได้นะ จึงขอให้พากันคิดนะพี่น้องทั้งหลาย เมืองไทยเราเสียนิสัย นิสัยที่ชอบเตร็ดเตร่เร่ร่อน เที่ยวเมืองนั้นเที่ยวเมืองนี้หนึ่งจำให้ตื่นนะ อันสำคัญก็คือว่าอะไรถ้าเป็นของเมืองนอกแล้วเป็นบ้าไปหมดเลย นี่ละเราสลดสังเวชมากนะ

ถ้าเป็นของเมืองนอก แม้ที่สุดแอปเปิ้ลแอปเป้นก็เอามาอวดเมืองไทย เราก็เคยว่า แอปเปิ้ลเมืองไทยเราพาดหน้าผากมันสักหน่อย มาอวดทำไม เราก็เคยพูด เวลาเทศน์อยู่บนธรรมาสน์เราก็เทศน์ คือมันหนาถึงขนาดนั้นก็ตีด้วยแอปเปิ้ลละซิ มันเอาแอปเปิ้ลมาอวดเรา นี่แอปเปิ้ลมาจากเมืองนอก ทางนี้ก็ยกแอปเปิ้ลขึ้นพาดหน้าผาก นี่

เมืองไทยดูแอปเปิ้ลมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก ของเมืองไทยสูญเสียหายไปไหน มึงเอามาอวด
กูทำไม ว่างั้นเลย อย่างนั้นก็มาอวดกัน

นี่มันเสียนิสัยจนลืมตัวเอาแอปเปิ้ลมาอวดกัน ลืมตัวแล้วนะ ในเมืองไทยเราขาย
เท่าไหร่ ในเมืองไทยเรากินให้พุงแตกก็ได้สินะ เขาขายทั่วไปหมด มีแต่ผลไม้ในเมือง
ไทยเราสมบูรณ์แบบทั้งนั้น แล้วเหตุใดเลือกไปหาอะไร อยากพูดอย่างนี้นะ ไปหาซื้อ
อะไรเมืองนอกเมืองนาเอามาอวดเมืองไทย เราอยากตีเกราะประชุมพวกชาวสวนเขา
ให้เอาแอปเปิ้ลหรือผลหมากรากไม้อะไรไว้ดี ๆ แล้วให้มีหมามุ่ย ต่ำแย่นั้นบู้จักเหรอ
เจ้า คั้น ๆ นั้นฟาดใส่มัน หมามุ่ย ต่ำแยฟาดใส่มันทั้งวังทั้งเกา เอามันสักหน่อยนะ มัน
หน้าด้านขนาดนั้นต้องใส่ขนาดนี้ถึงแก้กันตก มันจะตกหรือไม่ตกช่างหัวมัน มันเกาของ
มันไปเอง มันไม่ได้เกาเรา อันนี้เสีย ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ

เราพยายามที่สุดแล้วสำหรับจุดเมืองไทยของเรา ทุกวิถีทางที่จะเป็นไปได้ใน
สายแห่งธรรมที่เราได้พิจารณามาเรียบร้อยแล้ว แน่ใจว่าไม่ผิด ถูกต้องถ้าได้ตั้งใจ
ปฏิบัติ ฝึกหัดนิสัยเจ้าของบ้างซิ ทุกคน ๆ ให้ฝึกหัด มีครูมีอาจารย์สอนอยู่ทำไมไม่สน
ใจ กิเลสอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่หัวใจ เราพึ่งเทศน์อยู่นี้มันก็ฟัง กิเลสมันฟังแต่มันไม่สนใจ
ปฏิบัติตาม มันอยู่ในหัวใจ ตัวที่อยู่ในหัวใจนะ นี่เสียหายมาก ก็บอกแล้วว่าการซื้อการ
ขายให้ถือความจำเป็น ให้คำนึงถึงชาติเราบ้าง ชาติไทยเราเป็นชาติไทยทั้งชาติบกพร่อง
ที่ตรงไหน เป็นชาติไทยสมบูรณ์แบบมาแล้ว ควรรักสงวนชาติไทยของเราให้มีเนื้อ
หนังสมบูรณ์แบบไปด้วยกิริยาอาการประพฤติปฏิบัติต่อชาติของตน ด้วยการบำรุง
รักษา พิธีพินันระมัดระวังอย่างนี้บ้างนะ เต็มวันมันไม่มีเลย เราอยากว่าไม่มีเลย มัน
เป็นนิสัย เลอะเทอะไปหมดเลย ดูแล้วมันดูไม่ได้นะ

เรื่องของพระที่ท่านปฏิบัติตามหลักธรรมวินัยจริง ๆ แล้วไม่ได้ตำหนิต่านนะ
ท่านดูท่านเห็นหมด อันไหน ๆ ที่ควรจะแก้ได้สำหรับฆราวาส แต่ไม่สนใจจะแก้ที่ท่านก็
คิดเหมือนกัน ส่วนใดที่ไม่ใช่นิสัยของฆราวาสเป็นเรื่องของพระ ท่านไม่เอาไปยุ่งนะ
มารยาทความประพฤติอันใดที่เป็นเรื่องของฆราวาส ซึ่งควรจะปฏิบัติได้ตามอรรถตาม
ธรรมอยู่ แต่ไม่สนใจนี้ อันนี้พระท่านคิด ดีไม่ดีเอามาสอนอยู่อย่างนี้ละเห็นไหมละ คือ
มันอดพูดไม่ได้ก็ต้องมาพูด ธรรมะก็สอนโลก นี่เราก็เป็นโลกด้วยกันควรฟังทุกคนนะ

อย่าฟังเพื่อเห่อเหิม เสียนิสัยนะ นิสัยของพวกเขาฟังเพื่อเห่อเหิม เวลานี้ทุกสิ่ง
ทุกอย่างท่วมหัวมาแล้วนะ อันนั้นก็ซื้ออันนี้ก็ซื้อเต็มบ้านเต็มเมือง ทุกสิ่งทุก
อย่างเต็มไปหมด ดีไม่ดีโรงงานจะเจ๊ง มันหาเงินไปซื้อไม่ทัน โรงงานเขาก็อยู่ที่กินละชิ
ไม่พอที่นี่ เมื่อไม่พอแล้วทำยังไงคนงานไม่พอก็โหวตขึ้นหาเจ้าของโรงงาน ดีไม่ดีโรง
งานล้ม เพราะมันออกจำหน่าย โรงงานแต่ละโรง รถคันหนึ่งแน่น ๆ ออกมาจากโรงงาน

ถ้าเราทำด้วยมือของเรา นี่สามเดือนมันก็ไม่ได้รถคันหนึ่งมาเต็มรถละนะ นี่เขาออกครูเดียวก็คันรถขนออกมาขาย แล้วพวกเราก็หาเงินวิ่งเป็นบ้าเลย อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี ซื้อมันเป็นบ้าไปเลย

นี่ละคนก็เลอะเทอะ หาหลักฐานเกณฑ์ไม่ได้ โรงงานก็จะกลายเป็นโรงงานที่ล้ม เพราะมันเพื่อไปด้วยกัน นี่คือความฟุ้งเฟ้อเกินไป ในสมบัติที่ใช้จ่ายในตัวของตัวเอง ครีวของตัว บ้านเมืองของตัวแต่ละครอบครัวแต่ละหมู่บ้าน แต่ละชุมชนละนะ ควรจะมีเขตมีประมาณการใช้จ่ายใช้สอย ไม่ควรจะสุรุ่ยสุร่าย ดูไปตามถนนหนทางที่เศษที่เหลือเครื่องใส่อะไรเหล่านี้มีแต่ออกมาจากโรงงานทั้งนั้น เราดูไปหมดนะ ออกมาจากโรงงาน แม้ที่สุดพวกซื้องานอาหารอะไรกินแล้วทิ้งไปตามข้างเหล่านั้น มันให้พระเก็บเข้าใจไหม พวกนี้กินแล้วทิ้งเข้าไปนั้น พระก็ตามเก็บละซิ มันจะอดคิดได้ยังไง ถึงเราไม่ตามเก็บเราก็คิด เราเห็นแล้ว

นี่ความฟุ้งเฟ้อไปทุกแห่งทุกหน เลอะเทอะไปหมด ในวัดในวานี้แหลกไปตาม ๆ กันเวลานี้ ไม่ได้คิดนะ วัดนี้ก็รูกกล้าเข้ามาเรื่อย ๆ นะ รูกกล้าเข้ามาเรื่อย ๆ เลอะเทอะไปเยอะนะ วัดนี้เลอะเทอะเยอะนะ ไม่ใช่ธรรมดา เรายังจะเห็นว่าวัดป่าบ้านตาดที่อยู่หรือ ตีอะไรมันเลอะเทอะแล้วเตี้ยนี้ มองไม่เห็น ห้วนหน้ามองไม่เห็น พระเถรที่มามากต่อมาก ใครจะออกทางไหนไปทางไหน มันก็ออกไปแบบมูทะลุ แบบหน้าด้านกันไปแล้วนะ เวลานี้มันมาแล้วเข้าออก ๆ ไม่ได้มีคัมภีร์วินัยบังคับ ไม่มีครูมีอาจารย์มีผู้ใหญ่ผู้น้อยบังคับ นี่เลยต้องตัดสินกันแบบที่เราไปดูเองเที่ยว ไปเห็นเจอรายไหนนี่เราจะไม่พูดมาก ไล่ออกเลย ๆ ตัดสินกันด้วยแบบนี้

จะเอามาแนะนำสั่งสอนหรือสอบถามเหตุถามผลเสียก่อน มันไม่ทันกับความหน้าด้านของพระ ทำก็ต้องทำแบบนี้ ใส่กันเปรี้ยว ๆ ชับหนี ๆ เลย เอ้า พระองค์ไหนเก่งให้ออกไปเที่ยวอยู่หน้าวัดหน้าวาโดยไม่มีเหตุมีผลจำเป็นอะไรเลย ออกไปหน้าด้าน ๆ นั้นละเรียกว่า หมายตัวแล้วนั้น มาที่ขับออกเลย ๆ ไม่ต้องวินิจฉัยแหละ เอ้า ใครเก่งก็ให้ไปพระวัดนี้นะ ถ้าหลงตาบ้วยังไม่ตาย ยังปกครองวัดนี้อยู่ มันเลอะเทอะไปอย่างนี้นะเวลานี้ ในวัดในวาเลอะเทอะ เฉพาะวัดนี้เราเคยปฏิบัติรักษามานาน มันก็เลอะเทอะเข้ามาให้เห็น ดังที่พูดนี้ก็พูดเรื่องเลอะเทอะนั่นเอง ถ้าดีแล้วพูดหาอะไร มันเลอะเทอะแล้วนะเตี้ยนี้ แหมม ๆ เรตจริง ๆ นะ

ให้พากันระมัดระวังนะทุกคน ๆ อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว ที่สอนแล้ววตะกั้นให้จับเอาไปไว้พิจารณา ลูกเต่าหลานเหลนนั้นคอยจะเอาพ่อแม่เป็นตัวอย่าง ถ้าพ่อแม่ดีลูกก็จะดี ถ้าพ่อแม่เลอะเทอะ ลูกหลานจะเลอะเทอะไปตาม ๆ กันหมด แล้ว

เมืองไทยเรากลายเป็นเมืองเลอะเทอะนะ ไม่เป็นหน้าเป็นหลังอะไร ให้จำให้ดี วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ

นี่เรากียังไม่ได้เข้าไปตรวจดูในครัว เราพูดเรื่องเลอะเทอะทางนันทนาการนี้เราไม่ได้ตรวจดูในครัว ตรวจดูอะไร ก็เข้าไปตามทางจงกรม ทางข้างกุฏิพวกที่อยู่ในครัวเยอะ ๆ มีมาก มันมีเสื่อมีหมอนเคลื่อนอยู่ตามทางจงกรมใหม่เรายังไม่ได้ไปดูนะ พวกเสื่อพวกหมอนเพื่อความสะดวก เวลาเดินจงกรมไปล้มตุ้มลงเสื่อตรงนี้ลงหมอนตรงนี้ มันมีไหมแถวนั้น เราไม่ได้ไปตรวจดู ส่วนมากวันไหนไปก็มักจะดูแต่สัตว์ คือจิตเราเมตตาสงสารสัตว์มากนะ ไม่รู้ภาษาอะไรมาอยู่กับคน อยู่กับคนถือคนเป็นพ่อเป็นแม่ไปเลย ไม่รู้จักกลัวนะ เห็นคนแฟนฟ่าน ๆ กระจ๋อง กระจัด เรามักจะดูแต่สัตว์นี้มากกว่าดูคน จึงไม่ค่อยได้ดูอะไร ๆ เช่นพวกเสื่อพวกหมอนมันอยู่ข้างทางจงกรม อยู่ที่ไหนบ้างเราก็เลยไม่มอง ให้พากันระวังหน่อย ให้พากันเก็บบ้างเสื่อหมอนนั้นนะ เข้าใจไหม อย่าให้มันเคลื่อนกลาดตามทางจงกรมถนนหนทาง ไปที่ไหนมีแต่ความสะดวกเคลื่อนไปหมดดูไม่ได้นะ ความสะดวกแบบนี้ ความสะดวกแบบหมูขึ้นเขียง ขึ้นเขียงแล้วไม่ยอมลง เขาหันหอมกระเทียมเสร็จแล้วไปดึงลงมายังไม่ยอมลง เข้าใจหรือ มันไม่น่าดูเลยนะ เอาละพอ ทีนี้ให้พร

ลูกศิษย์ : วันพรุ่งนี้เป็นวันพระ ปัจจัยเปลี่ยนเป็นทองใช้ไหมเจ้าคะ

หลวงตา : ดี เรามุ่งแต่ทองมาก ของอะไรวัดถุนั้นวัดถุนี่ ถ้าไม่จำเป็นนัก อันนี้เราไม่อยากพูด มีศรัทธาเป็นผู้ออกหน้าพูดมาก่อน เราจึงพูดทีหลัง เราคิดหมดแล้วนะเรื่องเหล่านี้ อะไรที่ไม่จำเป็นไม่ต้องซื้อ มันหุหุหามากแล้ว แต่ทองเรานี้ขาดมาก ควรจะทะนุถนอมไว้สำหรับซื้อทองเข้าสู่คลังหลวงของเรา ฟัน้องทั้งหลาย กรุณาทราบตามนี้ สิ่งของทั้งหลายเราก็ไม่ปฏิเสธนะว่าไม่รับ แต่ถือให้เป็นความจำเป็นลดลงกว่าทองคำ เอาอย่างนี้ละนะ

ลูกศิษย์ : ที่เคยเรียนไว้ว่าจะทำผ้าป่าวันที่ ๗ กรกฎาคม แต่ช่วงนั้นหลวงพ่อไปกรุงเทพฯ ขอเลื่อนเป็นวันที่ ๒๘ ขณะนี้ผู้ร่วมบุญเสนอให้ทอง ๑ กิโลแล้วคะ หลวงพ่อกลับแล้วคะ จะทำที่วัดป่าภูหินร่องก้อนนะคะ แล้วดอลลาโรไบละ ๑๐๐ เหรียญเจ้าคะ หลวงพ่อเมตตารับเหมือนเดิมใช้ไหมเจ้าคะ

หลวงตา : เราก็ไม่ค่อยอยากอะไรนักนะ เตียวพระเวลาไปมีงาน มีแบบเลอะเทอะ ไม่ได้มีในขอบเขตของเราที่ยินดี อย่างนี้เราไม่ค่อยจะตอบรับง่าย ๆ ระวัง พอได้ทราบข่าวหลวงตาบวชนุญาติแล้วไปใหญ่เลยนะ มันเสียตรงนี้ มีมากนะคอยที่จะเลอะเทอะมีมากนะพระเจ้า เราไม่ค่อยได้เต็มใจอนุญาต

ลูกศิษย์ : แล้วให้ทำที่นี่หรือคะ

หลวงตา : ทำที่ไหนก็ตาม แต่ที่ว่าเหล่านี้เราไม่เต็มใจก็บอกไม่เต็มใจ นอกจากนั้นจะทำที่ไหนถ้าเป็นธรรมเราก็เห็นดีด้วย การพูดนี้พูดหวานล่อมไว้เพื่อเรื่องความเสียหายมันจะตามมา ก็เท่านั้น มีเท่าไรไปเอามาอีกไป ทำอะไรทำด้วยความระมัดระวัง อย่าทำแบบฟุ้งเพื่อห่อเหิม เสียไปด้วย ไม่ดี เราทำอะไรให้เป็นมงคลทุกอย่าง ให้พร

อ่านธรรมะหลวงตา วันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต www.luangta.com